

Richard T. D'Avanzo
Tim a Julie Canuteson

PORUŠENÝ SLIB

Hledání naděje, uzdravení
a odpuštění po rozvodu

Přeloženo z anglického originálu
When The Vow Breaks vydaného v roce 2006
nakladatelstvím Pacific Press Publishing Association,
Nampa, USA (ISBN 978-0-8163-2138-8).

© Advent-Orion, Praha 2013
ISBN: 978-80-7172-846-7

**Mé manželce Marii a zbytku rodiny –
všem, které hluboce miluji.**

Richard T. D'Avanzo, Ph.D., profesor na Florida Christian University, je vyhledávaným poradcem, řečníkem a učitelem. Bydlí s manželkou Marií ve městě Vero Beach na Floridě, kde se oba těší ze svých přátel a rodiny a snaží se být dobrými rodiči a prarodiči. Richardovi leží na srdci ti, kteří zažili rozvod nebo jím právě procházejí, protože tím vším si prošel i on. Stejně tak jsou mu blízcí všichni, kterým jde o to, aby jejich manželství fungovalo.

OBSAH

Úvod	9
ČÁST PRVNÍ:	
MŮJ PŘÍBĚH	
Začátky	12
Podej mi ruku	25
Údolí stínů	31
Boj s hněvem	43
Nesnesitelná bolest a temnota v duši	50
Jak chodit s Bohem v osamělosti a lítosti	57
ČÁST DRUHÁ:	
POUČENÍ Z ROZVODU	
Správný vztah	70
Péče o děti	81
Odpuštění	95
Usmíření	103
Epilog	111
DODATEK A	
Rozvod očima dítěte	114
DODATEK B	
Oficiální postoj Církve adventistů sedmého dne k manželství a opětovnému sňatku (z Církevního řádu)	117

ÚVOD

Ještě před několika lety jsem si nedokázal představit, že bych sepsal nějakou knihu. Byla to stejně divná představa jako to, že bych se po třicetiletém manželství rozvedl, studoval opět na vysoké škole, stal se křesťanským poradcem, vedl semináře pro ty, kdo prošli rozvodem, nebo vyučoval budoucí kazatele a křesťanské poradce. A přesto se to stalo. V této knize se chci podělit o svou zkušenost s tím, jaký vliv mají silně stresové okolnosti na lidský vztah s Bohem. Protože jsem se chtěl zaměřit především na spásnou Boží lásku pro všechny zúčastněné osoby, rozhodl jsem se záměrně příliš nevěnovat rozboru církevních nauk týkajících se rozvodu a vstupu do nového manželství.*

Nikdo z lidí na tom není dobře, když se ocitne uprostřed rozvodové bitvy. Chci se s vámi podělit o svůj příběh, vlastně i o příběh celé své rodiny. Během těch náročných let jsem si zapisoval do deníku naše zápasy a boje, ale nikdy jsem nepomyslel na to, že se s nimi budu s někým sdílet. Mnohokrát se mě síly zla pokusily odradit od napsání této knihy. Ale Pán je přemohl a jsem přesvědčen, že totéž chce udělat i pro vás. Chce vaše trápení použít k tomu, aby do vašeho života vnesl něco úžasného; i když si teď možná nedokážete představit, jak by se něco takového mohlo stát. Rozumím vašemu skepticizmu, byl jsem na tom stejně jako vy.

Neustále žasnu nad leklemi, které mně Pán dal během těžkých období a které mi pomohly v mém vnímání radosti a štěstí! Během těch nejhorších chvil jsem se naučil to nejdůležitější – to, co mě dnes drží v blízkosti Pána. Nepromarněte vaši bolest. Dovolte jí, aby vás vedla k Pánu Ježíši, abyste mohli ukotvit váš život v jeho úžasné lásce, radosti a pokoji.

Odevzdal jsem tuto knihu Pánu. Teď ji držíte v rukou vy a já si přeji, aby pro vás byla požehnáním.

* Více se tomuto tématu věnuje Příloha B: Církevní řád – Rozvod a nové manželství.

Část první:

MŮJ PŘÍBĚH

ZAČÁTKY

„Prosím, Claire,“ žadonil jsem přes zavřené dveře koupelny. „Pověz mi, co se děje. Řekni mi, co dělám špatně nebo co mohu udělat pro to, aby se věci zlepšily.“ Stál jsem na chodbě našeho domu v Connecticutu a tlumené vzlykání mé ženy mi drásalo srdce. „Prosím, řekni mi to!“ opakoval jsem tak naléhavě, jak to jen šlo, a v duchu jsem stále viděl její usazenou tvář, když spěchala do koupelny.

„Sám bys měl vědět, co je špatně,“ odpověděl slzami přidušený hlas.

Byl jsem naprosto zmatený. Věděl jsem, že všechno není tak, jak to má být, ale něco takového jsem ještě nikdy nezažil. Strávili jsme s Claire několik let honbou za americkým snem a dosáhli mnohého... Když jsem ale teď stál v našem vysněném domě na břehu jezera, obklopen svými úspěchy, najednou jsem se necítil jako úspěšný podnikatel a filantrop. Navzdory všem společenským úspěchům, které jsem zažil od svých skromných začátků, jsem teď byl zcela na dně.

„Claire, co můžu udělat pro to, aby se situace změnila?“ prosil jsem zoufale.

„Vždyť to víš.“

Bylo to k zbláznění, pro nás pro oba. Já jsem to nevěděl, ale ona tvrdila, že to vím. Věděla to, ale nechtěla mi to říct.

„Prosím,“ zkusil jsem to ještě jednou, ale přerušila mě.

„Odejdi. Nech mě na pokoji!“

Jako v mrákotách jsem vyšel na břeh jezera, abych se v tom nějak zorientoval. Najednou jsem měl pocit, jako by se mi krása jezera i našeho domu vysmívaly. Jak může slunce svítit, když se mi hrouť svět? Později večer, když jsem ležel v posteli s Claire otočenou ke mně zády a nemohl jsem usnout, pátral jsem ve svém životě a snažil se najít nějaké náznaky blížících se událostí, ale žádné jsem nenašel.

Co se to vlastně děje? Jak se může něco tak úžasného, nádherného a magického, jako byla naše vzájemná láska, najednou

tak pokazit? Moje myšlenky přebíhaly od události k události a odkrývaly naši minulost.

SETKÁNÍ S CLAIRE

Moje první vzpomínky se vážou na šťastné období ve West Hartfordu ve státě Connecticut, kde jsem vyrůstal. West Hartford byl známý svou Americkou školou pro sluchově postižené a skutečností, že se tam narodil Noah Webster. Nic z toho mě ale popravdě moc nezajímalo. Pamatuji si tamní koloniální domy na velikých pozemcích ve stínu obrovských dubů a mé rodiče, přátelský a srdečný pár, kteří hluboce milovali mé dva mladší bratry a mě. Můj otec, silný a zároveň jemný muž italského původu, byl často sužován bolestí, která vystřelovala od úst k levému oku. Nikdo tomu nerozuměl a zdálo se, že nikdo nedokáže na tuto bolest vymyslet nějakou úlevu. Musel to zkrátka vydržet.

Když mi bylo třináct, rodiče se rozhodli, že nás vezmou na naši první opravdovou rodinnou dovolenou. Měli jsme strávit celé tři týdny na pláži v pronajaté chatě. Ani vám nedokážu vylíčit, jak jsem tím byl nadšen!

Jednoho pozdního letního odpoledne jsme dojeli do Clintonu, typické vesničky na pobřeží obklopené velikým přístavem. Jemné vlnky omývaly okraj zálivu Long Island Sound, roztomilé malé obchůdky lemovaly uličky a nádherné květinové záhony propůjčovaly celému výjevu své barvy a vítaly všechny v tomto dovolenkovém ráji. Považoval jsem toto místo za kouzelné. *Tohle je to nejlepší prázdninové místo na světě*, pomyslel jsem si ve chvíli, kdy si slunce pohrávalo ve vlnkách a odráželo své paprsky jako zářící diamanty tak, že od pohledu na ně mě skoro bolely oči.

Stále se měnící a pohybující se moře mě fascinovalo až do chvíle, kdy jsem objevil další nádherný pohled: úžasnou blondýnku, která se zabydlela v penzionu přímo na druhé straně ulice. Moje chlapecké srdce se nadšeně rozbušilo a sám pro

sebe jsem si zašeptal: „Ta je ale nádherná!“ Bylo to období, kdy moje hormony právě začínaly přesouvat mou pozornost od amatérských rádií, sbírání známek a modelů vláček směrem k druhému pohlaví. Díky své stydlivosti ve vztahu k dívkám ale hrozilo, že budu pouhým tichým obdivovatelem.

Ráno se moje rodina vypravila na pláž a tam jsme si rozložili naše lehátka a ručníky. Postřehl jsem, že se rodina oné dívky usadila o něco dále, a přál jsem si, aby byli blíž. Dalšího dne mi štěstí přálo a my se posunuli o něco blíže k nim. Jak dny ubíhaly, vzdálenost mezi našimi rodinami se pomalu zkracovala. Pořád jsem ale neměl dost odvahy na to, abych udělal něco víc, než jen zíral na objekt svého zájmu.

Každý večer jsem vytáhl své mladší bratry ven, abychom si hráli s míčem na travnatém prostranství, které dělilo naše dvě chatky, a doufal jsem proti všem předpokladům, že ona půjde okolo. A často také šla, když vedla na procházku své pejsky. Až později jsem zjistil, že její rodiče sledovali její chování s tichým úžasem a komentářem, že doma nikdy se psy na procházku nechodila!

Po uplynutí dvou týdnů byly naše dvě rodiny na pláži usazeny přímo vedle sebe. Jednoho dne jsem se vydal do vln a v ruce jsem měl plážový míč. Za odlivu mohl člověk jít docela daleko do vody, než mu dosáhla do výše pasu. A tam, v tom vodním světě, jsem spatřil své milované zjevení, její třpytivé blond vlasy uvázané do culíku, padající na záda, které krásně kontrastovaly s opálenou kůží a kaštanově hnědými plavkami. Hodil jsem jí míč a instinktivně jsem tušil, že ho chytí a začne si se mnou hrát. Velmi brzy jsme se už spolu smáli, povídali si a hráli si, jako bychom se znali odjakživa. Na břeh jsme se vrátili asi po dvou hodinách.

Naši rodiče si všimli, že spolu trávíme čas, a začali se přátelit a tak nás podporovali ve vzájemném přátelství. Zbytek týdne uběhl jako voda. S Claire jsme si neustále hráli v moři i na písku.

Ke své velké radosti jsem zjistil, že Claire bydlí jen asi 20 kilometrů od nás. Nadšený představou, že ji navštívím poté, co

naše dovolená skončí, jsem si vzal její telefonní číslo a adresu. Ukázalo se však, že to bude náročnější, než jsem předpokládal. Ještě než jsem začal plánovat svůj výlet, musel jsem si pořídit mapu té oblasti. Konečně přišel ten den. Vyrazil jsem na kole v 9 hodin ráno a dojel tam později dopoledne, bez dechu, ale nadšen ze svého úspěchu. V domě u Claire jsem se cítil uvolněně, protože jsem znal i její rodiče už z dovolené od moře. A tak jsme si s Claire příjemně povídali, zatímco její maminka pro nás připravovala oběd.

Byla to první návštěva z mnoha dalších v následujících letech, kdy jsme se postupně stávali součástí života jeden druhého. Zjistil jsem, že děvčata jsou většinou fajn, ale tahle dívka byla něčím zvláštní. Věděl jsem, že ji miluji, ale nemohl jsem to jen tak přímo říct, protože jsem se bál, že moje city neopětuje. Nakonec jsem jí napsal dopis, jehož část byla anglicky, část francouzsky a část morseovkou. Říkal jsem si, že pokud se nebude doopravdy zajímat o to, co se jí pokouším říct, tak se to ani nebude snažit vyluštit. A tak zjistím, jak moc jí na mně záleží, a nebudu muset umírat studem. Poslal jsem svůj dopis s velikým očekáváním, ale jak dny ubíhaly, moje očekávání se změnilo ve veliké trápení. Nakonec jsem to už déle nevydržel a zatelefonoval jí. Řekla, že můj dopis nemohla přečíst. Byla to pro mne veliká rána, ale snažil jsem se to nedávat najevo. O několik měsíců později mi řekla, že se svou kamarádkou šly do knihovny a rozluštily všechna slova v dopise. A co na tom bylo nejlepší – líbilo se jí to a já jsem jí byl také sympatický!

V následujících letech si naše rodiny vždy půjčovaly stále stejné domy u moře a s každými dalšími prázdninami naše vzájemná přitažlivost rostla. Další léto už jsme se drželi za ruce. Když se náhodou dotkla mé dlaně, cítil jsem se, jako bych se v tu chvíli vznášel nad zemí. Následující léto jsme se poprvé políbili. Až dosud jsme byli těmi nejlepšími přáteli a mít jeden druhého rád bylo velice snadné. Bylo mi patnáct a Claire čtrnáct let. Přestože nám velice záleželo jeden na druhém, nikdy náš vztah nebyl ve fázi výlučného chození jeden s druhým. Nějak jsme